

Ժ Զ .

Ղարիպ եմ ու խիստ լալի՝ յայս օտար երկիրս որ եկի.
Ո՛չ հայր ո՛չ եղբայր ունիմ, ո՛չ ունիմ սրտով սիրելի.
Ինձ սիրելի պիտեր, որ սրտիս սրռըն ասէի.
Չհոգուս հոգին իր տայի, յարեւես բաժին հանէի:

Ժ Է .

Ճապղեր եմ ջըրի նըման, ի յերկրաց յերկիր կու գընամ.
Յըցո՛ւ մէկ մի քեզ նըման, գայն սիրեմ ու գթեզ մոռանամ.
Թէ չէ գայս գեղիս քարերն արիւնես կարմիր լըւանամ:

Ժ Ը .

Իմ մայրըս որ գիս եբեր, անիծեց թէ՛ Ղարիպանա՛ս ,
Երթաս ի յօտար երկիր, հայր ու մայր ՚լ եղբայր չունենաս
Ուր որ քոյր ՚լ եղբայր տեսնուս, դարձընես գերեսիկդ ու լաս.
Սեւ քարըն սընարք առնես, ի վերայ հողին քընանաս,
Գլխարկդ ալ ի վեր կալնուս՝ քան զկատուած այլ ճար չունենաս:

Ժ Թ .

Մարդն որ սիրելիք ունի ՚լ ի նոցա միջէն բաժանի,
Յաշուեց թէ ի մահ կ'երթայ ՚լ ի մարմնոյն շունչըն կու քաղի.
Չէրդ ձուկն ի ջըրէն հանած, նայ այլ ո՞նց կենայ կենդանի.
Ի բարկ կըրակին դընեն, խեղճ ՚լ ողորմ ինքըն խորովի:

Ի .

Այլ ողորմ չէի տեսեր թէ ունի մարդ շատ սիրելի
Եւ ինքն ի նոցա միջէն կարօտով ի բաց կու գատի.
Յորժամ տօն օրեր լինի, կամ գատկի կամ բարկենդանի,
Ամենքն են դըրախտ ծաղկեալ, նայ կտրած գերդ ճիւղ մի ծառի: